

POSTANOWIENIE

Dnia 13 kwietnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Aleksander Stępkowski

w sprawie ze skargi Z. G.

na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym w Gdańsku w sprawie o sygn. III AUa 1503/20,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 13 kwietnia 2023 r.,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

Z. G. (dalej: „skarżący”), pismem z 6 marca 2023 r. (data prezentaty Sadu Apelacyjnego w Gdańsku), wniósł osobiście, za pośrednictwem Sądu Apelacyjnego w Gdańsku, do Sądu Najwyższego, skargę na przewlekłość postępowania toczącego się przed Sądem Apelacyjnym w Gdańsku, III AUa 1503/20.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (tekst jedn. Dz.U. 2018, poz. 75 ze zm., dalej: „ustawa o skardze na przewlekłość”) – strona może wnieść w toku postępowania skargę o stwierdzenie, że naruszono w nim jej prawo

do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki (dalej: „skarga” lub „skarga na przewlekłość”). Do naruszenia takiego dochodzi wówczas, gdy postępowanie zmierzające do wydania rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie trwa dłużej niż to konieczne dla wyjaśnienia istotnych okoliczności faktycznych i prawnych albo dłużej niż to konieczne do załatwienia sprawy egzekucyjnej lub innej dotyczącej wykonania orzeczenia sądowego (przewlekłość postępowania).

W postępowaniu cywilnym obowiązuje przed Sądem Najwyższym obowiązkowe zastępstwo strony przez adwokata lub radcę prawnego (art. 87¹ § 1 k.p.c.). W obecnym stanie prawnym odnosi się to również do postępowania toczącego się na skutek skargi na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki, bowiem zgodnie z art. 8 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość, w sprawach nieuregulowanych w tej ustawie, do postępowania toczącego się na skutek takiej skargi sąd stosuje odpowiednio przepisy o postępowaniu zażaleniowym obowiązujące w postępowaniu, którego ona dotyczy. Ponieważ obecnie ustawa ta nie reguluje w sposób szczególny kwestii zdolności postulacyjnej, w zakresie tym wciąż należy stosować przepisy k.p.c., gdyż to one znajdują zastosowanie w niniejszym postępowaniu wyłączając w postępowaniu przed Sądem Najwyższym zdolność strony do podejmowania przez nią osobiście czynności procesowych, z zastrzeżeniem przypadków wymienionych w art. 87¹ § 2 k.p.c. W konsekwencji, czynności osobiście podejmowane przez stronę w postępowaniu cywilnym przed Sądem Najwyższym są bezskuteczne (zob. np. uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego – zasada prawna z 16 listopada 2004 r., III SPP 42/04; postanowienia Sądu Najwyższego z: 16 marca 2006 r., III CZ 5/06; 6 lutego 2013 r., V CZ 88/12; 18 października 2018 r., I NSP 75/18; 26 marca 2019 r., I NSP 3/19; 24 maja 2019 r., I NSP 27/19; 11 września 2019 r., I NSP 87/19).

Skarżący złożył do Sądu Najwyższego skargę osobiście, bez profesjonalnego pełnomocnika, co ze względu na art. 87¹ § 1 k.p.c. oraz brak podstaw do zastosowania art. 87¹ § 2 k.p.c., stanowi brak nieusuwalny, powodując konieczność jej odrzucenia bez wzywania do uzupełnienia tego braku.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy na podstawie art. 87¹ § 1 k.p.c. oraz art. 373 § 1 w zw. z art. 394¹ § 3, art. 398²¹ k.p.c. i art. 3 oraz art. 8 ust. 2

ustawy o skardze na przewlekłość, orzekł jak w sentencji.

[SOP]

[ms]